

Debat og kommentarer

Om skematismens spøgelse i Modspil

I forrige nummer af Modspil så Søren Schmidt det, at den »moderne klassiske« musik støttes af staten her i Vesten, som »et medlemsbevis . . . i den borgerlige, kapitalistiske internationale«. Minna Larsen spørger i sidste nr. om, hvad der er »galt med den vestlige verdens kunstneriske frihed? – med den frie eksperimenterende kunst?«.

Sørens svar der går på, at friheden til at eksperimentere har en ideologisk og repræsentativ funktion, er på sin vis uddybende og alligevel et elendigt svar.

Det er den altfor færdige, skematiske udgave af klasseanalysen, der synes at spøge her: samfundet har 2 klasser og ethvert kulturelt fænomen kan henføres til én og kun én af disse – i smukkeste overensstemmelse med den klassiske, aristoteliske logik, omend ikke med den dialektiske.

Nej, jeg tror ikke, Søren altid tænker så firkantet. Men jeg vil alligevel godt tæske videre på skematismens spøgelse, fordi jeg synes, det spøger i bladets linje i det hele taget.

Musikken blev ladet i stikken af venstrefløjen, da den politiske bevidsthed kom frem fra slutningen af 60'erne. Kunne den ikke legitimere sig ved sin tekst, blev den tilskrevet borgerskabet, og den filosofiske side af musikarbejdet blev afskåret, som Niels Brunse har skrevet om fornylig i Politisk Revy. Derfor har vi på musikinstitutterne været klemte inde mellem vores musikinteresse og et krav om at tage stilling. Og i denne firkantethed synes Søren og Modspil at være blev hængende.

I Modspil's landkort over de musikalske genrer i nutiden eksisterer der rytmisk musik (som der kan være interessante artikler om) og klassisk musik i en front overfor hinanden.

Bortset fra Irene Beckers artikel: »At eksperimentere er også politisk« i nr. 2, 1978, har man ikke beskæftiget sig med det, der går tværs af genrerne. Og da slet ikke med ny kompositionsmusik, bortset fra at den får den tvivlsomme ære at blive genstand for Sørens analyse.

En mere generel front, synes jeg, går mellem den miljø-orienterede og den for alvor masseproducerede musik. Også her er overgangen flydende, men dog ikke mere end at pladeindustrien her i landet for nogle år siden i en samlet henvendelse til DR kunne tage munden så fuld som til at kritisere den »enorme stigning« i udbuddet af de »sektariske musikprogrammer, såsom jazz, klassisk og folkemusik«. Jo, den ikke-kommercielle musik har en fælles interesse.

Der er mange nulevende kompositions-musik-komponister, der vil stritte imod at blive betragtet på Sørens måde, der i sin konsekvens er gruelig intolerant mod en række personer, bestræbelser og resultater.

Den skematiske betragtningsmåde er også gruelig intolerant mod den kreative empiri. Griber man skrivetøjet eller instrumentet for at realisere en ny idé, kan det være et utilladeligt barnligt forsøg på at udtrykke sig heni-mod et ikke afgrænset fællesskab. Musikken lever i sidste ende bare af den. Og inden for mange lejr findes musikalske bestræbelser, der netop søger at angribe fordomme mellem genrerne. En »praktisk musiksociologi her og nu«. Den slags kan man læse om i MM, men ikke i Modspil. For Modspil's holdning er en kritiker- ikke en musikerholdning.

Gid I ville reflektere grundlaget for jeres sociologiske udsyn noget mere og få et mere

fodformet forhold til empirien, også den kreative empiri. Og til de musikalske miljøer og deres dynamik.

Carl Bergstrøm-Nielsen

Vedr. artikel i nr. 12

Vi skal anmode om, at nedenstående indlæg bringes i førstkommande nummer af Modspil.

I nr. 12 bringer Modspil et interview med lederen af Den Rytmiske Aftenskole, Flemming Madsen.

Vi skal ikke kommentere angrebene på Københavns kommune. Derimod indeholder artiklen en række oplysninger om Københavns Kommunes Aftenskole som ikke er korrekte. (Kopi af artiklen samt svaret er sendt til Københavns kommune og Undervisningsministeriet.)

Der er grund til at gøre opmærksom på, at Københavns Kommunes Aftenskole (der for flere år siden forlod forkortelsen KKA) blev etableret i 1897, hvorimod hovedparten af de københavnske aftenskoler er opstået i de seneste ti år.

Flemming Madsen skriver hvor svært det er, at få skolen til at løbe rundt økonomisk.

Han kunne hjælpe på økonomien ved at holde samme administrationsgebyr som på de store skoler, han langer ud efter. Det er fra Københavns kommune opgivet, at gebyret er

sat til kr. 70,-, hvor Københavns Kommunes Aftenskole og en række andre tager kr. 90,-.

Så nævner Flemming Madsen, at Københavns Kommunes Aftenskole ikke er regnskabspligtig.

Det er noget vrøvl. Københavns Kommunes Aftenskole er lige så regnskabspligtig som andre aftenskoler, og der indsendes nøjagtig de samme skemaer som andre skoler, herunder også regnskabsskema R.

Københavns Kommunes Aftenskole har naturligvis både sit eget budget og sit eget regnskab og begge dele godkendes af Københavns Skoledirektion.

Derfor har Københavns Kommunes Aftenskole aldeles ikke ubegrænsede ressourcer at trække på.

Københavns Kommunes Aftenskole drives som enhver anden aftenskole, og har ofte trangere vilkår end de politiske oplysningsforbund, fordi midler og dispositionsret er begrænsede og beslutningsprocessen lang. Københavns Kommunes Aftenskoles midler står i nøje forhold til skolens samlede aktivitet. Og da Københavns Kommunes Aftenskole er landets største aftenskole med et samlet timetal på over 200.000, ja, så er der flere midler til rådighed end ved en lille skole.

Hvis man skal tale om forskelsbehandling må det være Københavns Kommunes Aftenskole, idet skolen klarer sig uden det administrationsstilskud, visse skoler får og endda giver overskud.

Det er altså noget vrøvl at tale om, at Københavns Kommunes Aftenskole er »helt inde« og andre mere eller mindre ude i forhold til fritidsloven.

Jeg skal love Flemming Madsen, at der for længst var skredet ind fra undervisningsministeriets side, hvis det havde været tilfældet.

Det, der for mig at se, er D.R.A.'s problem er, at nok er fritidsloven rummelig, men altså ikke rummelig nok til en skole som D.R.A. med sine mangeartede aktiviteter.

Og her kommer også problemet i forhold til Københavns kommune, der har en meget konstant opfattelse af begrebet aftenskole.

Der er naturligvis behov for en skole som D.R.A., men her giver fritidsloven altså visse begrænsninger og man må nok give D.R.A. det råd at søge sin virksomhed finansieret ad andre kanaler.

Iøvrigt må D.R.A. have en voldsom ekspansion i år, idet Flemming Madsen opgiver timetallet til 8.500. Iflg. Københavns kommunes statistik for sæson 79/80, altså sidste år, er timetallet 3.281. 827 deltagere startede på undervisning, 581 fuldførte. Det giver et frafald på 29,74%.

Københavns Kommunes Aftenskoles musikafdeling havde 1.190 deltagere og et frafald på 18,03%.

Venlig hilsen *Hans Juul Christensen*

Svar til Hans Juul Christensen, Københavns kommunes Aftenskole:

Det er da kun glædeligt, at de regnskaber, som Flemming Madsen forgæves har efterlyst, alligevel findes.

Men det interessante aspekt ved sagen er nu stadigvæk, overfor hvilken instans aftenskolerne er regnskabspligtige. Ingen kan selvfølgelig undre sig over, at der ikke eksisterer noget modsætningsforhold mellem Københavns Skoledirektion og Københavns Kommunes Aftenskole (KKA), eller med andre ord mellem Københavns kommunes Skolevæsen.

Og som Hans Juul Christensen nævner, er det da heller ikke i KKA, man har problemer med at få midlerne til at balancere med skolens samlede aktivitet. Naturligvis klarer KKA sig uden det administrationsstilskud, som visse andre oplysningsforbund (men altså ikke Den Rytmske Aftenskole) får. Administrationsstilskudsordningen er jo vedtaget af Borgerrepræsentationen for at *undgå* konkurrenceforvriddning mellem KKA og de øvrige aftenskoler. Åbenbart må man i Borgerrepræsentationen have ment, at nogle *var* mere inde end andre.

Hanne Tofte Jespersen